

Apie fotografavimo džiaugsmą

Bonifacas VENĖGALIS

Fotografuoju jau daugelį metų. Šis mano laisvalaikio pomėgis atsirado baigus studijas Vilniuje, kai su draugais, bendraminčiais pradėjau keliauti po mažai civilizacijos paliestus kraštus – Kareliją, Kolą, Uralą. Labai jau norėjosi tų kraštų grožį, jų magiškus kalnų tolius, žydinčių tundrų platybes, dangaus ir ežerėlių žydrynes, krikštolinių upokšnių spindesį kaip galima ilgiau išsaugoti atmintyje ir matytais vaizdais bei patirtais įspūdžiais pasidalin-

ti su artimaisiais. Tie mano norai pradėjo pildytis tada, kai kuprinėje atsirado pigus, bet patikimas fotoaparatas „Smena-2“, su kuriuo esu „pripleskinęs“ nemažai įspūdingų juodai baltų kelionių vaizdų.

1982 m. pavasarį su grupe bendraminčių keliavome dviračiais po Karaliaučiaus kraštą. Grįžę dalijomės įspūdžiais su geru to krašto žinovu literatūros istoriku Vincu Kuzmicku. Jis, eilę metų važinėdamas motociklu po šį karo audrų nuniokiotą kraštą, buvo sukaupęs gausią negatyvų kolekciją. Kartą, praėjus gal kokiam pusmečiui nuo šio mūsų susitikimo, jis man paskambino ir sako:

– Mačiau turėjai nufotografavęs Lazdynėlius (K. Donelaičio tėviškė). Norėčiau, kad leistum tą nuotrauką panaudoti savo baigiamoje rašyti knygoje „Kristijonas Donelaitis“.

– Kodėl gi ne, – sakau, – tik bijau, kad ji nelabai kokybiška, nes fotografavau su „Smena“.

– Tiks, tiks, – patikino jis. Tik noriu paprašyti, kad pats ją nuneštum į redakciją.

Tik vėliau sužinojau, kad tuo metu rašytojas jau sunkiai sirgo ir, deja, savo knygos pasirodymo nebesulaukė. Giliai atmintin įstrigo tas mūsų paskutinis pasikalbėjimas, o ta lyg ir niekuo neišsiskirianti nuotraukėlė man tapo lyg ir paskatinimu, gal net įpareigojimu ateičiai.

Tarp autoritetų, kurie yra paskatinę mano kūrybinius ieškojimus, labiausiai esu dėkingas dviems

(Nukelta į 16 p.)

Platelių ežeras

„kietiems“ žemaičiams. Vienas jų – Šilalės krašte gimęs legendinis kovotojas už Lietuvos laisvę, nenulstantis mūsų gyvenimo metraštininkas Albinas Kentra, kitas – šviesios atminties prof. Ignas Končius (1886–1975 m.). Albiną įsidėmėjau dar studijuodamas Vilniuje. Vėliau matydavau jį apsikarsčiusį fotokameromis ir fotoaparatais Sąjūdžio mitinguose ir svarbiausiuose viešuose renginiuose.

Be kuprinaitės su fototechnika mačiau jį tik vieną vienintelį kartą – prieš trejetą metų perpildytoje Vilniaus universiteto Vinco Krėvės auditorijoje, kai buvo pažymimas jo garbingas devyniasdešimties metų jubiliejus. Su fiziko ir etnografo prof. I. Končiaus veikla susipažinau visai neseniai perskaitęs jo atsiminimų rinktinę „Mano eitasis kelias“. Netikėtai suradau, kad profesorius yra daug kuo man artimas. Jis gimęs Purvaičiuose (tik už 6 km nuo mano gimtosios Plungės). Jis kaip ir aš fiziką studijavo Petrapilyje. Važinėdamas dviračiu po Žemaitiją I. Končius prieš daugelį metų yra nufotografavęs daugybę kryžių ir koplytelių. Jis žavėjosi Minijos ir Babrungo slėniais, Gondingos piliakalniui ir jos apylinkėmis, šias vietas yra vaizdingai aprašęs. Šis Žemaitijos kampelis man yra pats brangiausias – ten yra prabėgusi mano vaikystė.

Nuo 2015 m pradėjau lankytis Vilniaus Mokytojų namuose vykstančiuose Vilniaus žemaičių draugijos renginiuose. Buvau maloniai nustebintas, kad tarp tų Vilniaus žemaičių yra daug iškilių, kultūrai nusipelnusių žmonių ir net kraštiečių, apie kuriuos iki to laiko mažai ką buvau girdėjęs. Neat-

Vilniaus žemaičių kultūros draugijos nariai. Viršuje (iš kairės į dešinę): vertėjas Alfonsas Tekorius ir dainininkė Aušra Liutkutė. Apačioje (iš kairės į dešinę): dailininkas Anicetas Jonutis, poetas, redaktorius Justinas Kubilius ir fotografas Albinas Kentra

sitiktinai daugelis jų „pakliuvo“ į mano objektyvą. Žmonių portretai – viena iš daugelio mano mėgtamų fotografijos žanrų.

Esu fotografas mėgėjas, tokiu šioje veiklos srityje noriu ir likti, fiksuoti ir dalintis su kitais visomis spektro spalvomis, kurias tik Dievulis dovanoja. Kaip anksčiau, taip ir dabar labiausiai įkvėpimo semiuosi iš nuostabios Lietuvos gamtos, kuri mūsų beprotiškai skubančiame pasaulyje padeda pristabdyti laiką ir kartais aptikti sunkiai paprastais žodžiais nusakomus širdį džiuginančius dalykus, pvz., tylą, džiaugsmą, draugystę. Esu pastebėjęs, kad patys gražiausi dalykai gyvenime dažniausiai būna laikini ir trapūs, beje kaip ir pats mūsų gyvenimas. Tad smagu, kad fotografuodamas tas nepakartojamas akimirkas galiu įamžinti...

Bonifaco Vengalio nuotraukos

